

den Vedkommendes Stilling er til de politiske Partier, og det er den fletteste Ordning, der vel kan tænkes. Skulde det, saaledes som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) antydede, blive saaledes, at der skulde paalægges Kommunalbestyrelserne en Forpligtelse til aarlig at tage dette Spørgsmaal op, tror jeg, at der vilde være stor Fare for, at netop det Politiske paa denne Maade vilde komme til at spille en aldeles utiladelig Rolle. Derfor siger jeg, at principielt og bortset fra det Formelle, maa jeg langt foretrække en regelsunden Eftergivelse for den hidtil bestaaende regellose og vilkaarlige Tilstand. Til den høitærede Minister skal jeg tillade mig at sige, at hvis jeg havde den Opfattelse, som saavidt jeg forstod det, den meget ærede Minister havde, at man ved at gaa denne eller en lignende Vej med Hensyn til de Fattiges Kasse, vilde have Udsigt til ganske at odelægge hele Bevægelsen i Sygekassespørgsmaalet, som for Tiden maa siges at have en meget stor Betydning og at gjøre overordentlig Nytte, vil jeg ingenlunde kunne være med til at gaa i en saadan Retning. Men jeg har ganske vist ikke denne Frygt, jeg er netop gaaet ud fra, at de Folk, der gennem Sygekasserne søge at opretholde deres Selvstændighed og at hjælpe sig selv, er den bedste Del af den arbejdende Befolkning, og jeg tror, at denne Befolkning, selv om man kommer den i Møde i den her omtalte Retning vil sætte saa langt større Pris paa selv at kunne afholde Omkostningerne ved sin Sygehjælp, end at skulle gaa til nogensomhelst Kasse, at jeg ingenlunde tror, at Sygekassebestyrerne kunde siges at være ihjelslaede, hvis man traf en Lovbestemmelse i den her omhandlede eller i lignende Retning. Forøvrigt glæder det mig, at den høitærede Minister, saa vidt jeg forstod ham, flere Gange har udtalt sig om, at der var en Mulighed til Stede for at faae ordnet disse Spørgsmaal, og det selv med den grundlovmæssige Opfattelse, som den høitærede Minister har, og at han ogsaa fremdeles skulde tage disse Spørgsmaal, navnlig i deres Forhold til Sygekassevæsenet, under Overveelse. Jeg skal kun sige, at det vilde glæde mig overordentlig, hvis Sagen kunde ordnes ad denne Vej, som jeg kun ikke kan se, og som staar i Overensstemmelse med den høitærede Ministers Opfattelse, thi det er jo det Naturligste, at Spørgsmaal af denne Betydning fremmes ved Regjeringens Initiativ, ved Lovforslag fra den høitærede Ministers Side, naar Tiden en Gang bliver moden dertil, hvad jeg skal erkjende, den ikke har

været hidtil. Det er egentlig det, der glæder mig mest i denne Sag, at den høitærede Minister har den Opfattelse, at Spørgsmaalet virkelig ogsaa fra hans Side kan ordnes.

Judenrigsministeren (Jagerslev):

Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) syntes egentlig at opfordre mig til at afvise Forhandlingen om denne Sag. Deri kan jeg ikke tjene det ærede Medlem. Jeg tror, at jeg baade sidste Aar, da dette Forslag var til Behandling, og ogsaa i Aar har tilstrækkelig betegnet min Stilling, idet jeg har gjort opmærksom paa, at dette lille Lovforslag griber dybt ind i hele vor Fattiglovgivning, blandt andet dybt ind i Hjemsteds- og Forsørgelsesretten, og det lader sig vist ikke gjøre ved nogle faa Paragrafer at faae hele vor Fattiglovgivning omordnet. Paa den anden Side er der ganske vist en Paragraf i Lovforslaget, nemlig § 3, som egentlig nok kunde trænge til nærmere Overveelse, og derfor har jeg ment, at det var rigtigt, at man forhandlede Sagen. Det er jo i det Hele Noget, man plejer at gjøre. Men det ærede Medlem behøver ikke at bestynde mig for at smøre Nogen om Munden med Øster, som jeg ikke vil opfylde, for det agter jeg ikke at gjøre. Saaledes som Forslaget foreligger, og saaledes som det ærede Medlem bebudede, at det kunde blive ændret ved dets videre Gang og Forhandling her i Thinget, vil jeg ikke kunne bære det, hverken altsaa som det foreligger, eller som det efter al Sandsynlighed vil blive ændret i videre gaende Skikkelse, frem i Landstinget og forbare det der, saa den Bemærkning mener jeg, at det ærede Medlem kunde have sparet sig. Hele Grundlovsfortolkningen med videre skal jeg ikke komme ind paa. Forstaaelse og Fortolkning af Lovbestemmelser er altid nødvendig, og jeg er mig ikke bevidst at have misforstaaet Grundloven eller at være inde paa en feil Fortolkning. Skulde Nogen bestyndes for Sligt, forekommer det mig unegtelig, at det ærede Medlem, der er inde paa de gale Fortolkninger. Men det er vel Ingen sparet for. Forøvrigt er det ogsaa efter min Mening rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at Grundloven ikke indeholder et Ord om Eftergivelse af Fattigunderstøttelse, og at vi heller ikke have sikre Lovbestemmelser i den Retning. Det ærede Medlem har fuldkommen Ret deri, jeg har sagt det Samme i Fjor. Men hvad følger deraf? Der følger deraf, at Forholdet da maa ordnes efter Sagens Natur og hvad tilfiger Sagens Natur? Den tilfiger, at